

saalige Omraade i denne Sag. Jeg har aantse rigtig i Finansudvalget stemt for Lønningsforhøjelse for Lærere ved Landbohøjskolen, thi jeg og mine Venner holde paa, at Landbohøjskolen skal være Landbrugets Universitet, og vi ville ikke, at de Lærere, der have specielt med vor Videnskab at bestille, skulle være ringere stillede end Lærerne paa Frue Plads. Det har det ærede Medlem ogsaa været imod, men nu højer han sig til at gaa med til den Ordning, som vi vilde have i Udvalget eller i Kommissionen. Det ærede Medlem skulde forøvrigt have læst f. Eks. Vædringsforslaene til Finanslovens tredje Behandling, saa vilde han have fundet udmærkede Guldkorn, som ved en overfladisk Betragtning ret vilde give ham Slag til, hvad han talte om sidst. Forslaget om 4,200 Kr. til de unge Docenter ved Universitetet var saaledes af de Forslag, som jeg altid vilde være med til, fordi en Arbejder er sin Løn værd. Men en anden Sag er det, naar man kommer til os og staer, at naar en Professor begynder med 3200 Kr. med tilhørende Pension, saa er det for lille en Begyndelsesløn; det synes vi ikke der er rigtig god Mening i. (Afbrydelse). Er vi alle enige deri? Nej, ærede Medlemmer synes jo, at vi skulle højere op. — Jeg skal nu vende mig til det ærede Medlem fra Helsing (Holch). Det ærede Medlem kunde have sparet sine Bemærkninger om, hvad der har været min Hensigt; jeg tror, at Tidenden skal vise, at det ikke er min Hensigt at ville sætte de danske Embedsmænd udenfor det danske Folk. Men hvad der har været min Mening og er det i dette Øjeblik er at saa bestemt slaaet fast, at det danske Folk skal kunne se, paa hvilket Grundlag de Herrer føre Forhandlingspolitik i dette Øjeblik. De gøre det ikke paa det Grundlag, at da vi have et Folketing og et Landsting, maa man se at saa Enighed mellem dem, hvad der er grundlovmæssigt, men for dem er det Hovedsagen, at vi have paa den ene Side en Embedsstand, som man skal se at tilfredsstille, og paa den anden Side det danske Folk, som ikke kan saa Love, der i og for sig ere fornuftige og rimelige, naar vi ikke vilde fylde i Embedsmændenes Kasser. Det er det, jeg har pointeret, og det ærede Medlem giver mig nu Anledning til at pointere det for anden Gang; men det har aldrig været min Mening at sætte Embedsmændene uden for det danske Folk. For jeg kom til at sidde her, opnaede Embedsmændene at komme paa den grønne Gren, medens vi ude paa Landet og andre Statsborgere maatte se at slaa os igennem i de daarlige Aar.

Embedsmændene fik deres paa det tørre, da de fik fast Gage i Stedet for at blive lønede efter Kapitalstaksten, som varierer, efter som Tiderne ere gode eller daarlige. Ja, jo daarligere Aarene ere for os, desto bedre ere de til en vis Grad for Embedsmændene. I Stedet for at de burde dele Naar med den Befolkning, som de virke iblandt, saa have de deres paa det tørre, om vi have nok saa daarlige Aar, og om der ogsaa bliver Luftet for vort Hovedmarked, hvad der i høj Grad influerer paa Landbruget især i det vestlige og nordlige Sjælland. Hvorledes gaar det nemlig Embedsmændene? De saa deres fulde Løn, og naar de ikke kunne eller alde bestille noget længere, saa de deres Pension. De Herrer ere saaledes godt stillede. Naar man her i det Hverens Aar 1892 siger, at en Begyndelsesløn af 3,200 Kr. med tilhørende Pension, som jo er en Del af Lønnen, er ikke nok, men at man maa højere op endnu, er en Grund til at sige, at nu gaar man, eftersom Tiderne ere, videre, end man kan saa mig med til. Naar en Embedsmand har en Løn paa 3,200 Kr. og en Pensionsret, er der ingen Frygt for, at han skal sulte ihjel, især da han hvert femte Aar yderligere faar Tillegg. Vil man gaa videre, protesterer jeg derimod og vil vedblive at protestere derimod; thi gaantse vist indrømmer jeg, at en Arbejder er sin Løn værd, og forlange vi, at en Mand skal ofre sig i Statens Tjeneste for Almenvellet, skal Staten ogsaa sørge for ham og hans, men at det skulde for at sørge for Embedsmændene være nødvendigt at gaa til en saadan Lønningsforhøjelse, som vi her ere gaaede til, kunne jeg og mange af mine Standssjæller af Bøndestanden ude i Landet ikke forstaa, naar vi se nøgternt paa denne Sag. Derfor mener jeg, at det bør slaaes fast, at det er paa den Maade, der føres Forhandlingspolitik, at det er paa den Maade, det danske Folk politisk og ogsaa saalig talt bliver taget ved Næsen. Jeg vil ikke være med til, at det kan ske, uden at Folket faar det fuldt ud at vide, og derfor er jeg glad ved, at vi have faaet en saadan Forhandling som den i Dag. Det ærede Medlem ironiserede over, at jeg havde talt om Embedsmændenes Løn, idet han omtalte, at jeg selv var Takstationsmand. Na ja saamaend, jeg har haft med adskillige offentlige Bestillinger at gøre og har det endnu den Dag i Dag, og jeg skal ikke tage mig nær, at det ærede Medlem ironiserer derover. Naar vi se hen til den Del af Verden, hvor Udviklingen maaste er den allersundeste, skønt den er saa forfærdelig udfregnet, naar vi se hen til Amerika, se vi, at Befolkningen